

[Lone Dybkjær]

at hverken politikere eller medier interesserer sig for andet end det helt snævre politiske slagsmål, og at verden sådan set er blevet ligegyldig?

Hvis det er tilfældet, er vi virkelig blevet provinsielle i ordets allerdårligste betydning, nemlig nogle, der kun interesserer sig for sig selv og for sladderen i byen.

København er ikke naturlig at nævne sammen med de andre byer som Wien, Stockholm og Genève. Heller ikke danske navne sammen med Palme, Myrdal og Brundtland kender vi. Men det behøver selvfølgelig ikke at betyde, at vi ikke gennem samarbejde med de andre nordiske lande – nu også De Tolv – er i stand til at øve indflydelse i internationale forsamlinger som FN, konkret at etablere et samarbejde om effektiv ulandsbistand, at søge at øve indflydelse i regioner som Mellemøsten, Centralamerika osv. Det kan vi udmærket godt, og det sker også gennem enighed og samarbejde, det sker gennem fælles indsats og ikke gennem konfrontationspolitik, hvor vi slår hinanden i hovedet. Men det kan kun ske, hvis ikke vi bruger al tiden herhjemme på skænderier. Det kan kun ske, hvis vi bruger tiden på en konstruktiv debat.

Jeg har godt villet starte med disse mere fundamentale spørgsmål, fordi de ikke har nogen særlig fremtrædende placering i udenrigsministerens tale. Det er rigtigt, at udenrigsministeren enkelte steder rundt omkring i talen kommer ind på, at Danmark kan medvirke i nordiske sammenhænge og i EF-sammenhænge, og det er selvfølgelig også i udmærket overensstemmelse med Det Radikale Venstres linje, at man skal prøve at påvirke de fora, vi nu engang optræder i.

Men jeg synes alligevel – dagens situation taget i betragtning – at udenrigsministerens afsnit om Danmarks udenrigspolitiske muligheder er for lille. Der står blot:

»Danmarks udenrigspolitiske muligheder er begrænsede – men bør ikke undervurderes. Specielt bør vi ikke undervurdere mulighederne for at skade os selv og vore egne interesser.«

Det er jeg selvsagt klart enig med udenrigsministeren i. Men det ville have været rart, hvis udenrigsministeren havde ofret en lidt større del af talen på, hvilke positive og konstruktive muligheder vi har. I virkeligheden burde den dagsorden, vi i dag skal diskutere, være af en anden art end den, vi rent faktisk er havnet på,

nemlig f.eks.: Folketinget pålægger regeringen at komme med et udspil inden en eller anden dato med angivelse af, hvor Danmark kan yde en særlig udenrigspolitisk indsats. Så kunne vi måske have fået en lidt anden debat end den, vi får i dag.

Jeg siger det også, fordi jeg faktisk har gjort mig den ulejlighed at sætte mig lidt ind i nogle af udenrigsministerens taler, ikke blot dem, der er holdt her i landet ved forskellige lejligheder, men også i udlandet.

Jeg må konstatere, at udenrigsministeren faktisk her giver anledning til mere spændende læsning, end når man kigger på det, der siges her i Folketinget. Jeg synes godt, man kunne efterlyse lidt af den inspiration og vision, udenrigsministeren i udlandet giver udtryk for, og måske få den ind i den indenrigspolitiske debat.

Jeg kunne godt tænke mig at citere en enkelt udtalelse af udenrigsministeren i forbindelse med overrækkelsen af Schuman-prisen: Vi bliver alle vindere gennem en fælles indsats. Det kunne være en opfordring til, at også udenrigsministeren gør sig klart, at han måske kan yde et bidrag til, at vi alle kan blive vindere gennem en fælles indsats.

Udenrigsministeren siger til slut i sin tale, at vor udenrigspolitiske placering hviler på de velkendte fire søjler: EF, NATO, Norden og FN. Men udenrigsministeren tager alligevel som i de sidste år udgangspunkt i relationerne mellem Øst og Vest.

Netop i år er der måske ikke så stor grund til at bebrejde udenrigsministeren en gentagelse. Dagens opløftende budskab om Afghanistan og aftalerne i december 1987 gør, at vi måske på dette område må siges at have bevæget os nærmest med stormskridt. Kan den udvikling fortsætte, er der for første gang i mange år skabt basis for, at en langt større del af de globale midler kan sættes ind på at afbøde sult, hungersnød og sygdom og ikke blot anvendes til destruktive våben.

Men netop med dette udgangspunkt savner jeg i meget høj grad en diskussion af udviklingen i USA. Udenrigsministeren gør sig megen ulejlighed med at komme med vurderinger af den udvikling, der sker i Sovjet, og det kan selvfølgelig være rimeligt nok.

Udenrigsministeren siger i en anden af sine berømte taler, nemlig den i Det Udenrigspoliti-